

לקוטים וספורים נפלאים

פרשת במדבר

אמר הרב: החסידים לקחו את הדברים כענווה, העצה היעוצה אם כן, שתאמר הפוך, תעלה לבימה ותכריז שאתה גאון וצדיק ויר"ש, וכך יחשבו החסידים שיש בך גאווה ויפסיקו לבא.

נענה ה"חווה" ואמר: אכן זה נכון שאני עם הארץ ואין בי לא תורה ולא יראה. אבל לשקר, זאת לא אוכל. לומר שאני צדיק וגאון, אין באפשרותי.

"וידבר ה' אל משה במדבר סיני" (א, א)

"אמר רב מתנה מאי דכתיב (במדבר כא) 'וממדבר מתנה' אם משים אדם עצמו כמדבר זה שהכל דשין בו תלמודו מתקיים בידו ואם לאו אין תלמודו מתקיים בידו (עירובין נד, א)

החווה מלובלין, היה עניו מופלג כידוע.

רב העיר לובלין באותם הימים היה הרב עזריאל, שנקרא בשם "ראש הברזל" מרוב חריפותו. הוא היה מתנגד גדול לחסידים ולשיטתם.

פעם פגש את ה"חווה" ושאל אותו: איך יתכן שלכבודו, באים עשרות אנשים לקבל ממנו ד"ת ואילו אני, שהנני רב העיר ויודע ללמוד הרבה יותר מכם, אין איש בא אלי.

אכן, ענה ה"חווה" בענווה, איני מבין מדוע באים יהודים לאדם פשוט שכמוני.

אמר הרב: יש לי עצה לכבודו. בשבת הבאה, כאשר יבואו החסידים, הכרו בפניהם שאין בך תורה, ושאינך ראוי שיבואו אליך.

הסכים ה"חווה" לדבר ואכן כך עשה. לפני קריאת התורה, עלה לבימה והכריז על עצמו שהוא עם הארץ ושאינו ראוי כי יבוא אליו מישהו.

כמובן שהחסידים לא השגחו בדברי רבם ורק התגברו הערצתם על רוב ענוותנותו.

לאחר מכן שוב נפגש רב העיר עם ה"חווה" ושאל אותו אם עשה את עצתו.

אכן כן, ענה ה"חווה" אבל הדבר לא עזר.

"במדבר סיני" (א, א)

התורה ניתנה במדבר, ודרשו חז"ל (במדבר רבה א, ז) שבא הדבר ללמדנו כי "כל מי שאינו עושה את עצמו כמדבר, הפקר, אינו יכול לקנות את החכמה והתורה".

נמצא, איפוא, שהענוה ושפלות הרוח הינה תנאי בסיסי לקניית התורה, ואכן בכל מקום שבו מצאנו תורה - מצאנו גם את מידת הענוה.

בענין הזה מסופר, כאשר הגיע ה"חזון איש" זצ"ל למינסק בימי אברכותו, כבר הלך שמו לפניו כבן עליה מהמיוחדים שבדור, אולם לא הכל הכירו את מראה פניו.

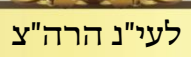
עלה לבית המדרש ונטל גמרא לעיין בה, וכיוון שהגיעו לומדי השיעור ונצרכו לגמרא, פנה אליו השמש, הוציא מידיו את הספר והפטיר: "יהודי פשוט צריך לומר תהילים, אנו וקוקים עתה

"לְעוֹלָם יִהְיֶה אֲדָם... מָה אָנוּ, מָה חַיֵּינוּ"

בְּחֵלֶם שֶׁל פְּעַם הָיָה מְקוּהָ, לֹא סִתַּם מְקוּהָ, הִיָּתָה שֵׁם גַּם סְאוּנָה לִוְהִטֵּת שֶׁשְּׁמֵשָׁה אֶת הַבָּאִים לְהַזְיֵעַ וּלְפַתַּח אֶת דְּרָכֵי הַנְּשִׁימָה מִדֵּי עָרֵב שֶׁבַת...
עָרֵב שֶׁבַת אֶחָד הִגִּיעַ אֲדָם אֶל הַמְקוּהָ, הִסִּיר אֶת מְלִבוֹשָׁיו וּבִקֵּשׁ לְהִכָּנֵס אֶל הַבּוֹרוֹת וְהַסְּאוּנָה - אֶךְ לְפַתַּע נִרְעָד, מוֹחוֹ הִחְלַמְאִי לֹא יָכוֹל הָיָה לְתַפֵּס אֶת הַסִּטּוּאָצְיָה: עַד עֲכָשׁוּ, כְּאִשֶּׁר הַבְּגָדִים הָיוּ עָלָי, יִדְעָתִי לְוַהוֹת אֶת עֲצָמֵי בֵּין כָּל הָאֲנָשִׁים, יִדְעָתִי מִי אָנִי, אֲבָל כְּעַתָּה, כְּשֶׁאֲנִי נִכְנָס בְּלִי הַמְּלִבוֹשִׁים שֶׁאֲנִי רָגִיל אֲלֵיהֶם לְתוֹךְ קְבוּצָה גְּדוֹלָה שֶׁל רוֹחֲצִים, אֵיךְ אֲדַע כְּשֶׁאֲצַא מִכָּאן - מִי אָנִי?

לגמרא כדי ללמוד בה!"

בלי אומר הניד ה"חזון איש" את ראשו לאות הסכמה. למחרת, כאשר הגיע ה"חזון איש" להתפלל בבית המדרש, רצה השמש לכבדו בעליה לתורה כאורח, וביקש לדעת את שמו, כשהשיב ה"חזון איש": "אברהם ישעיהו בן שמריהו יוסף", הביט בו השמש כשמבט מבולבל בעיניו - האם אין זה שמו של האברך שכולם סחים בו בכבוד ובהתפעלות?

לעי"נ הרה"צ

ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש רוזנבוים זצוק"ל

כ"ו בניסן תשע"ז

לאחר מכן פנה ר' מאיר לאנשים העומדים סביבו ואמר: מה אתם אומרים, מאיר'ל משמר שבת קודש כהלכתו? הן הן השיבו כולם.

אם כן אמר שוב הצדיק, מכיון שמאיר'ל מקיים שבת קודש כהלכתו, הרי הוא גוזר ואומר: "איש על מחנהו ואיש על דגלו", ששום איש לא יזוז ממקומו.

ר' מאיר נתכוון בזה לאותו חוכר המחלבה, אך שום איש מהמסובים לא הבין את כוונתו, ולא ידע על מי סובבים הדברים וגם החוכר בעצמו שהיה איש פשוט, לא הבין שעליו רומזים דברי הצדיק.

באותו הזמן נפל פתאום ברחוב בעל המחלבה ולא היה יכול ללכת לביתו, והוכרח לשאתו בידי עבדיו.

שלחו אחרי רופאים והם אמרו שאין תרופה למכתו.

בתוך כך נצנץ רעיון במוחו של האדון: אולי בא לי עונש זה על שרציתי לנשל את היהודי מפרנסתו, מיד שלח לקרוא אליו את היהודי, אבל היהודי היה אז אצל הצדיק בפרמישלאן, לפיכך הוצרך להמתין האדון עד שובו, ושלח אחריו ואמר לו

שהוא מוחל לו גם את דמי השכירות ונותן לו את העסק בחינם, ובזכות זה תיכף נתרפא האדון. (עונג לשולחן שבת)

"כאשר יחנו בן יסעו"
(ב, ב)

מספרים על הרה"ק רבי ר' שמעלקא מנילקשבורג זיע"א שהיה רגיל לישון כשהוא יושב ונר דולק בין אצבעותיו כדי שיקיץ כשתיגע השלחבת בידו. משביקר אצלו הרה"ק רבי אלימלך מליז'ענסק זיע"א שיכנע אותו

שישכב ויישן.

כששכב רבי ר' שמעלקא במיטה, סגר רבי אלימלך את החלון, ופרש עליו יריעה.

רבי שמעלקא ישן עד למחרת בבוקר, וכאשר קם הרגיש שמוחו צלול ביותר.

אמר: נודע לי שגם על ידי שינה אפשר לעבוד את ה'.

"ואלה תולדות אהרן ומשה" (ג, א)

כתב רש"י (עפ"י גמ' סנהדרין יט): ואינו מזכיר אלא בני אהרן ונקראו תולדות משה, לפי שלמדן תורה... שכל המלמד את בן חברו תורה מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו. עכ"ל.

רבי אליעזר יהודה פינקל זצ"ל, בנו של הסבא מסלבודקה, בהיותו בחור, חזר פעם לביתו לביקור אצל

רגע אחד חלף עד שחדרה למוחו ההבנה כי אכן כך הוא... זהו האברך - והוא נהג כלפיו בזלזול כה גדול...

בקול בוכים פנה אל ה"חזון איש" וביקש מחילה, אך ה"חזון איש" השיב לו בשלוה: "על מה עלי למחול? הן צודק מר בכל דבריו - ללומדי השיעור הקבוע ישנה זכות קדימה לעיין בגמרא, ויהודי אכן צריך לומר תהילים..." (ומתוק האור)

"איש ראש לבית אבותיו הוא" (א, ד)

כאשר היה הצדיק רבי צבי הירש מרימינוב נער קטן כבן עשר, התייתם מהוריו.

מפני מצבם הדחוק של בני משפחתו מסרו את הנער שיעבוד כשוליה בביתו של חייט פשוט...

לאחר שנים רבות, כאשר היה כבר צדיק מפורסם, ישב רבי צבי הירש בקרב חסידיו ואמר להם: אני, לא זכיתי ללמוד מאבי דבר, משום שנתייתמתי כאשר הייתי נער קטן.

ואולם, מאותו חייט ששהיתי בביתו למדתי שני דברים חשובים: האחד לא לקלקל דברים חדשים, והשני, לתקן ככל האפשר דברים ישנים...

"וחנו בני ישראל איש על מחנהו ואיש על דגלו לצבאותם" (א, נב)

מסופר על כפרי אחד מסביבות פרמישלאן, שהיה חוכר את המחלבה מאדון הכפר ומזה התפרנס.

פעם אחת התעקש האדון ולא רצה להחכיר עוד את המחלבה ליהודי.

נסע האיש לפרמישלאן, ניגש לרבי מאיר וסח את דאגתו, בכה והתחנן לפניו שיתפלל בעדו לה', ולאחר מכן נשאר לשבות שם את השבת.

מנהגו של ר' מאיר היה, שהוא בעצמו סידר את סדר השולחן, ואפילו מי שיזמר את הזמירות היה לפי פקודתו.

והנה בשבת זו התחיל הצדיק בעצמו לזמר בתוך הסעודה את הזמר "כל מקדש שביעי", וכשהגיע לתיבות "שכרו הרבה מאוד על פי פעלו, איש על מחנהו ואיש על דגלו", אמר כך: "שכרו של השומר שבת הרבה מאוד", ומהו שכרו? "על פי פעלו" כמו שהוא גוזר בפיו כך פועלים בשמים, וכמאמר חכמינו "צדיק גוזר והקב"ה מקיים".

לעי"נ האשה החשובה

מרת **מרים יוכבד** ב"ר **צבי ליבוביץ** ע"ה

כ"א מר חשון תשפ"א

סיפר הג"ר מרדכי רבינוביץ (ראש ישיבת אור ישראל לצעירים): יום אחד אני מקבל טלפון מהגאון רבי מיכל יהודה ליפקוביץ זצ"ל ובפיו שאלה מפתיעה: "האם רצונך שנשב יחד בגן עדן?"

על אתר עניתי: בוודאי שכן!
אמר לי רבי מיכל יהודה: "בבית ספר מסוים לומד ילד פלוני. כעת ילדים מסיימים את בית הספר וכולם נרשמים לישיבות קטנות. ילד זה הוריו שנו ופירשו מדרך התורה ואינם רוצים לשולחו לישיבה בשום אופן, אלא למקום בו מערבים קודש וחול יחדיו, אך לאחר שיכנועים רבים הסכימו לשולחו אך ורק לישיבת אור ישראל בפתח תקוה.
עלינו להציל את הילד! אנא ממך, קבל את הילד לישיבתכם!"
"עניתי מיד: "הילד התקבל לישיבה".

חלפו מספר שבועות והענין פשוט נשכח מדעתי.
יום אחד הזדמן לי להפגש עם רבי מיכל יהודה. מיד כשראה אותי שאל: מה נשמע עם ילד פלוני...?
אז נזכרתי ועניתי: אנחנו מצידנו קיבלנו אותו מיד אך דא עקא הילד לא הגיע... מה אעשה!?
ברגע ששמע רבי מיכל יהודה את המלים הללו פרץ בבכי קורע לב למספר דקות תוך שהוא ממלמל בכאב: "אוי! איבדנו ילד"
היה קשה להרגיע אותו מבכיו המר.
(מתוך מאמר)

בעל ה"חקל יצחק" מספינקא, חיבב כל תלמיד מישיבתו כאילו היה בנו יחידו.
כמנהג הישיבות בימים ההם, היו התלמידים אוכלים ימים אצל תושבי העיר, ובשנים מאוחרות יותר אכלו במסעדה שנפתחה בסמוך לישיבה.
אולם יום אחד בשבוע, ביום שלישי שהוכפל בו כי טוב, היו כלל תלמידי הישיבה, למעלה ממאה, אורחיו של הרבי בעצמו וסועדים על שלחנו.
סיפר אחד משרידי התלמידים, כי פעם הסב לסעודה בשלחן הרבי ב'יום התלמידים', אך עוד לפני שהספיקו לחלק את המנות, נקרא אל אביו שבא לבקר.

הוריו, אחר העדרות ממושכת ונסיעה מסוכנת בקירבה לחזית המלחמה, ומצא את אביו שקוע בשיחה עם אחד התלמידים בלי ששם לב כי בנו יקירו נכנס הביתה.

אמו הרבנית ביקשה להסב את תשומת ליבו של הסבא מסלבודקה לבנו, וקראה אליו: "הנה בבנו אליעזר יהודה הגיע".

אך אביו הזדרז וענה לעומתה מניה וביה: "בחור זה אף הוא בני..."
(ישורון)

סיפר הרה"ג רבי חזקיהו משקובסקי שליט"א: מעשה בראש ישיבה שפנה להגה"צ רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל והציע שאלתו: מתעניינים אצלו בעניני שידוכים על בחורים מתלמידיו.

יש כאלה שאפשר לומר עליהם דברים טובים, אך יש גם כאלו שאין מה לומר עליהם... אם אומר עליהם את

האמת מי ירצה להתחתן איתם, לכן השאלה האם מותר לשקר?

הזדעזע רבי יחזקאל לשמע השאלה, והחל לצעוק מחום ליבו:

"נדמה לך שאתה צדיק ויש לך בעיה של שקר... היאך יתכן שיש לך תלמיד ואתה לא רואה בו שום מעלה, רק

חסרונות... אין לך שום דבר טוב לדבר עליו? אתמהה! זה נקרא מחנך?! זה נקרא בן אדם"?

ולא נרגע רבי יחזקאל שעה ארוכה.
(שמענו מפיו)

ולא נרגע רבי יחזקאל שעה ארוכה.
(שמענו מפיו)

סיפר הגראי"ל שטיינמן זצ"ל על הגרי"ד סולובייצ'יק זצ"ל בעל

הבית הלוי, שלקח מלמד לבנו הג"ר שמחה זצ"ל, ומידי פעם היה מגיע ובודק כיצד מלמד הלה את בנו.

הדבר הלחיץ את המלמד והטיל עליו אימה.
באחד מהביקורים הללו אמר המלמד לבית הלוי: כאשר

אשתי מכינה "קוגל", היא לשה את הקוגל בידה ולא נעים לראות את זה בשעת מעשה, ולכן בזמן הלישה אינני נכנס לראות כיצד נעשה הקוגל... אבל בשבת קודש מגיע הקוגל לשולחן כשהוא מוכן בטיב טעמו.

כך הדבר עם הבן, בשבת קודש כבר תראה איך הבן יודע היטב את מה שלימדתי אותו במשך השבוע..."
(צדיק כתמר יפרח)

עודו פונה אל המלתחה, הוא נחרד לגלות שני פֶּרְטִים מְסֻעֵרִים: הָאֶחָד - שֶׁעַל רִגְלוֹ אֵין כָּל זָכָר לְשֵׁרוֹה, וְהַשֵּׁנִי - שֶׁעַל רִגְלֵי חֲבֵרוֹ מִתְנוֹסֵס שְׁרוֹךְ אָדָם זֶהָר... אוֹי וַיֵּי.
נִגַּשׁ הָאִישׁ בְּחֵיל וּבְעֵתָהּ אֶל הַשֵּׁנִי: 'תֵּאֱמִין לִי, מִי אַתָּה... אֲנִי יוֹדֵעַ מְצִיָּן, אֲבָל הָאֵם תּוֹכֵל לְהִסְבִּיר לִי רֵעֵךְ - מִי אָנִי?'
אָדָם שֶׁלֹּא מְכִיר אֶת עֲצָמוֹ, מְחַפֵּשׁ כָּל הַעֵת הַגְּדֵרוֹת שִׁסְבִּירוֹ לוֹ מִי הוּא בְּעַצְמוֹ. הוּא מְנַסֶּה לְשֹׂאֵב הַגְּדֵרָה עֲצָמִית מִכָּל מִינֵי לְבוּשִׁים שֵׁישׁ לוֹ, מֵהַצְּלָחוֹת, מֵהַשְּׂגִים, מִדְּבָרִים שֶׁהוֹכִיחַ לְעֲצָמוֹ שֶׁהוּא מְסֻגָּל וְיָכוֹל...
אֲבָל מָה קוֹרָה בְּרֵעֵךְ שֶׁכָּל הַהַצְּלָחוֹת נִעְלָמוֹת, כָּל הַיְדִידִים שֶׁהִקִּיף אֶת עֲצָמוֹ בָּהֶם נִעְלָמוֹ, כָּל הַדְּבָרִים שֶׁחָשַׁב שֶׁהוּא מְצַלַּח בָּהֶם הַתְּגִלוֹ כְּכִשְׁלוֹן מְהֵדָה? מָה קוֹרָה כְּשֶׁהָאָדָם מְגַלֵּה שֶׁהוּא חָסֵר כָּל הַגְּדֵרָה?

סיפר הגאון רבי עובדיה יוסף זצ"ל מעשה שאירע עמו. לפני כששים שנה גרתי ברחוב אלקנה בירושלים, ובאחת השבתות שהיתה גשומה וסוערת במיוחד, כאשר כולם היו ספונים בבתיהם, דופק לפתע בביתי אחד הרבנים.

לשאלתי מה ראה לבוא אלי ביום סוער שכזה, השיבני כי לאחד המתפלים בבית הכנסת יש ששה בנים ומתכוון הוא לרושםם בבית הספר "מוריה" שהיה ממלכתי, ולמדו בו בתערובת בנים ובנות רח"ל.

אמנם ניסה להשפיע עליו שישלח אותם ל"תלמוד תורה", אך הוא מסרב בטענה שלא יהיה להם "בגרות" ולא יוכלו להתפרנס בכבוד... כשמעתי את דבריו - מספר רבי עובדיה - קמתי מיד ולבשתי את המעיל.

בני ביתי התפלאו ושאלו להיכן אני הולך במזג אוויר כזה? השבתי שאני חייב ללכת עם הרב הזה לבקר מישהו למצוה דחופה שאסור לדחות. התפללתי להקב"ה שישים בפי את אשר אדבר, שאוכל לשכנעו.

הגענו אליו לביתו בשכונת הבוכרים בעיצומו של יום השבת וקיבל אותנו בשמחה אך בפליאה עצומה על מה ולמה טרחנו לבוא אליו בשבת כה גשומה.

התחלנו לדבר על לבו שישלח את הבנים לתלמוד תורה שם יוכלו לגדול במצוות ומעשים טובים, אך הוא בשלו, הילדים חייבים להוציא "בגרות", שאם לא כן מהיכן יהיה להם פרנסה.

המשכתי לדבר עמו שעה שלימה שהעיקר זה הוא לא הכסף בחיים ומה שחשוב זה תורה ומדות טובות. לבסוף השתכנע ואמר כי מיד לאחר השבת ירשום את כל בניו לתלמוד תורה חוץ מהבן הגדול שכבר לומד בכיתה גבוהה והוא לקראת הסוף וחבל שלא יסיים ויקבל תעודת בגרות...

סיים רבי עובדיה: "בניו של זה, אילו שנכנסו לתלמוד תורה, אכן גדלו לתפארת ונעשו תלמידי חכמים מופלגים, וכל אחד מהם משמש בתפקיד חשוב, האחד רב עיר, השני אב"ד, השלישי ראש כולל, הרביעי רב קהילה גדולה בראשון לציון, והחמישי מורה הוראה חשוב.

רק הבן הגדול יצא חשמלאי. אמנם הוא שומר תורה ומצוות, אבל מה יצא מכל הבגרות שלו? חשמלאי בלבד, מתקן תנורים ומאווררים..."

(זכרון בית הלל)

המחלקים דילגו על מקומו ולא הניחו בעבורו מנה, אולם כשחזר ראה להפתעתו, כי הרבי לא חילק באותו יום שירים כמנהגו, אלא כסה את צלחתו והמתין עד שהתלמיד חזר.

או אז הושיט לו את צלחתו המלאה כדי שישביע את לבו, מתוך מסירות אבהית ועירנות לכל תלמיד כאל בנו.

סיפר חסיד ממקורבי כ"ק האדמו"ר מגור (בעל הבית ישראל) שבצעירותו בהיותו תלמיד בישיבת שפת אמת, שאל אותו הרבי בתחילת הזמן, האם כבר סידר לעצמו 'חברותא' ללימוד.

השיב הלה בחיוב ונקב בשמות אחדים של שותפיו לגירסא, אשר כבר הספיק לקבוע עמהם שילמדו בצוותא דבר יום ביומו.

כאשר שמע הרבי את שמותיהם, ניענע בראשו וקרא לעברו: "בחרת לעצמך את האריות שבחבורה... ומה יהיה על התלמידים החלשים? מי ילמד עמהם? ומי יעזור להם?!"

ומיד באותו מעמד פקד עליו לפרק את ה"שותפות" שסידר לעצמו, ותחת זאת שילמד בחברותא עם פלוני ועם פלוני שאינם מן המצטיינים, אף אם בעקבות כך "תדמה לרגע כאילו הנך מפסיד בעמקות הלימוד". (פאר ישראל)

הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל היה רגיל לומר: "מרבץ תורה אמיתי, חייב להיות כל כולו שאול לתלמידיו תמיד, בלי שום תוספת של עיסוקים אחרים!

ומרומז זאת במאמר חז"ל (מו"ק יז) "אם דומה הרב למלאך ה' צבאות יבקשו תורה מפיהו ואם אינו דומה אל יבקשו"... כי במלאכים אמרו ש"אין מלאך אחד עושה שתי שליחויות כאחד"...

ואכן טובת תלמידיו העסיקה אותו תמיד, הוא פשוט שכח מעצמו וכל מעייניו היו למען תלמידיו. פעם, בשעת השיעור, הגיע אליו עסקן ציבורי חשוב ונכבד, כדי לשוחח עמו בענין דחוף ביותר. אולם הוא הודיע לאיש כי לא יוכל להתפנות אליו אלא רק כשישלים את שיעורו.

ניסה הלה לשדל אותו: "מדובר בענין הגובל כמעט בפיקוח נפש..."

הגיב לו מיניה וביה: "לדידי, גם אני אם אתבטל ח"ו מקביעות השיעור הרי זה ענין של פיקוח נפש."

(וזאת ליהודה)

בְּאוֹתָם רְגָעִים הוּא מוֹצֵא אֶת עֲצָמוֹ חָשׂוֹף מוֹל הָאִישׁוֹת שְׁלוֹ, וּבְיָדוֹ שְׁתֵּי אַפְשָׁרוּיּוֹת: אוֹ לְהַמְשִׁיךְ לְקֶשֶׁר לְעֲצָמוֹ חוֹטִים אֲדָמִים, וְאוֹלֵי הַהֲגִדִיר אֶת הָעֶרְךָ הָעֲצָמִי שְׁלוֹ לְפִי מָה שִׁיחְמִיאוּ וְיֵאמְרוּ לוֹ אַחֲרֵים, מָה שִׁיגְרֵם לוֹ לְהִתְאַכְזֵב שׁוֹב וְשׁוֹב, לְהַשְׁבֵּר וּלְהִתְרַסֵּק... אוֹ - לְהִתְחַבֵּר לְ"אֲנִי" הָאֲמִתִּי שְׁלוֹ, לְחִלְקֵ אֱלוֹ-הַ מִמַּעַל שְׁבוֹ, לְהַפְסִיק לְהֲגִדִיר אֶת עֲצָמוֹ לְפִי הַשְׁגִּי הַגּוֹף חֶסֶר הָאוֹנִים וּלְהִתְחַבֵּר לְנִשְׁמַת הָאֱלוֹקִית הַמְחַיֶּה אוֹתוֹ!

(נְקֻדּוֹת שֶׁל אוֹר - סְפִינְקָא)